

[Undervisningsministeren.]

tes at udtrykke min Glæde over den Anerkendelse, jeg tror at kunne spore i det ærede Medlems Udtalelse, af Værdien af den Undervisning, Gymnasiet giver.

Samtidig maa jeg erkende, at det sikkert er yderst betænkeligt at ændre Forholdene, som de er; Adgangseksamen er nok en Genvej, men det har vist sig at være en god Genvej, den har været gavnlig og nyttig, dels for dem, der ikke har haft let Adgang til at komme paa Gymnasierne, og dels for dem, der først i en senere Alder bliver klar over, hvad deres Vej gennem Livet skal være; de møder med en praktisk og faglig Erfaring, som kan være en god Basis for den teoretiske Uddannelse. Angaaende fremtidige Ændringer, Totalændringer, af Studentereksamen, er det Fremtidsmusik, og ingen kan i Øjeblikket spaa om Fremtiden.

Saa vender jeg mig til det ærede Medlem Hr. Horn, som var meget vred paa Udvalget, fordi det ikke havde taget den store Opgave op, som han forleden Dag her i Tinget rejste Spørgsmaal om. Vi havde en ganske præcis Opgave, den har vi løst. Vi foreslaar et betydeligt forøget Tilskud til de kommunale Melleml- og Realskoler i Provinsen. Jeg kan ikke erkende, at vi er gaaet uden om en Opgave, naar den Opgave ikke har været stillet os; jeg vil tværtimod mene, at det vilde have været uhørt, om Udvalget, saaledes som det har været sammensat, havde taget det meget omfattende Spørgsmaal op om Tilskuddet til kommunale Eksamensskoler i København og Tilskuddet til de tilsvarende Skoler i Provinsen. Jeg kan ikke erkende, at vi der er gaaet uden om en Opgave. Jeg har heller ikke afvist at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, det vil jeg gerne, men det er et naturligt Krav fra min Side, at Sagens Parter melder sig, og Sagens Parter er i dette Tilfælde Kommunerne i Provinsen. Saa meget har jeg sagt, og det staar jeg ved.

Leonhard Hansen: Jeg vil gerne takke den højtærede Trafikminister for Besvarelsen af mine Bemærkninger forleden. Besvarelsen var jo rigtignok meget stærkt præget af Post- og Telegrafvæsenets Embedsmænds Opfattelse af de af mig anførte

Forhold, og denne Opfattelse kender jeg ud og ind. Jeg er i Besiddelse af alle Akterne, ogsaa dem, der medførte det af mig omtalte Kompromis, som blev indgaaet i 1939, og som kunde have dannet Grundlag for Afgørelse i de efterfølgende Tilfælde.

Jeg skal ikke hæfte mig ved Embedsmændenes Fremstilling af Forholdene ved de seneste Ansættelser i Aarhus, hvorefter de paagældende selv skulde have udtalt, at de gerne vilde indgaa paa de foreskrevne Regler. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men hvad skulde de i øvrigt foretage sig, hvordan skulde de ellers forholde sig, hvis ikke de ønskede at blive arbejdsløse, hvorfor da ogsaa deres Organisation i Aarhus tilraadede dem at søge Stillingerne. Men Genistregen med straks at sætte dem paa nedsat Aspirantløn samtidig med Ansøgningsernes Indgivelse havde de ikke regnet med, idet de ganske naturligt gik ud fra, at Nedsættelsen af Lønnen først skete paa det Tidspunkt, da de fra at være udlærte og fuldt uddannede gik over til at blive Aspiranter, altsaa en Slags Lærlinge paa ny.

Jeg er klar over, at Post- og Telegrafvæsenets Embedsmænd ved Ansættelse af Aspiranter støtter sig til Tjenestemandsløvens § 6, Stk. 6, men Hensigten med denne Paragraf kan antagelig ikke have været, at den ogsaa skulde gælde i saadanne Tilfælde, hvor Løsarbejdere gaar over i Tjenestemandstilling med samme Art af Arbejde, og Afgivelse herfra fandt da ogsaa Sted i 1939.

De paagældende havde heller ikke regnet med, at de ved Ansøgningens Aflevering mistede Retten til Betaling for Syge- og Søgnehelligdage i Tiden fra 1. August i Aar, indtil Stillingerne bliver normeret paa Finansloven. Foruden dette Løntab reduceredes de paagældendes Lønninger med 15 Kr. 25 Øre for gifte og 28 Kr. 75 Øre for ugifte pr. Uge. Naar den højtærede Minister forleden udtalte, at jeg havde vist farvet Utilfredsheden temmelig stærkt, saa kan jeg sige, at jeg synes, Utilfredsheden er fuldkommen rimelig, naar man risikerer ved en Ansættelse som denne at faa sin Lønning skaaret saa langt ned, som Tilfældet er her. Altsaa, dette uheldige Forhold kunde være bragt i Orden som i 1939, dersom Viljen havde været til Stede fra Post- og Telegrafvæsenets Side; men